

selvangivelse ikke var indgivet rettidigt, men der er nu kun yderst sjældent grundlag for dens anvendelse.

Der sker ingen ændringer i den ret, som en ægtefælle efter kildeskattelovens § 80, stk. 3, har til at klage over den anden ægtefælles skatteansættelse, idet ægtefællen i denne forbindelse ikke betragtes som „en anden skatteyder“.

Til § 25.

Bestemmelsen svarer til landsskatteretslovens § 11.

Til § 26.

Bestemmelsen svarer til landsskatteretslovens § 12 med de tidligere foreslåede ændringer, hvorefter de krav, der kan stilles til en klage, udbygges. Efter bekendtgørelse nr. 446 af 21. august 1975 med en dertil knyttet instruks påhviler det amtskatteinspektorerne at medvirke til, at bestemmelsen kan være opfyldt, når sagen videresendes fra amtskatteinspektoratet til landsskatteretten.

Klagerne kan som hidtil fremsætte begæring om personlig forhandling, men det foreslås, at landsskatteretten skal kunne se bort fra en sådan begæring, når denne behandlingsform efter forholdene må anses for åbenbart overflødig. Det er herved taget i betragtning, at der af amtskatteinspektorerne udfærdiges en sagsfremstilling, der har været forelagt klageren, forinden sagen indsendes til landsskatteretten.

Til § 27.

Bestemmelsen svarer til landsskatteretslovens § 13 med de tidligere foreslåede ændringer, der samler bestemmelserne om, hvornår landsskatteretten kan afvise en klage. Der er i visse tilfælde åbnet mulighed for, at landsskatteretten alligevel kan tage en klage under påkendelse i realiteten, hvor der skønnes at være særlige forhold, der kan begrunde dette. Kompetencen til at kunne undlade afvisning foreslås henlagt til landsskatteretten. Ministerens hidtidige beføjelser på dette område, hvis omfang i visse tilfælde har givet anledning til tvivl, ophæves samtidig.

Forslaget indebærer en administrativ forenkling.

Til § 28.

Bestemmelsen svarer til landsskatteretslovens § 13 a med den tidligere foreslåede ændring, hvorefter det klart kommer til at fremgå af bestemmelsen, at også en klager, der har modtaget en afvisningskendelse, f. eks. på grund af fristoverskridelse eller vægring ved at fremføre tilstrækkelig begrundelse af klagen, vil have adgang til at indbringe sagen for domstolene til afgørelse af dens realitet.

Til §§ 29, 30 og 31.

Bestemmelserne svarer til landsskatteretslovens §§ 13 b, 13 c og 14.

Til § 32.

I forretningsordenen for landsskatteretten § 13 er optaget en bestemmelse, hvorefter landsskatterettens afgørelser skal indeholde en begrundelse for afgørelsen, medmindre denne beror på et rent skøn. I forslaget er optaget en regel om generel begrundelsespligt for landsskatteretten. I øvrigt svarer bestemmelsen til landsskatteretslovens § 15 med den tidligere foreslåede tydeliggørelse af den gældende retstilstand, hvorefter det alene er i de tilfælde, hvor klagen vedrører et skyldråds, eventuelt ligningsrådets værdiansættelse af fast ejendom, at landsskatterettens kendelser er endelige.

Til § 33.

Efter forslaget indføres der lovbestemmelser om adgang til genoptagelse af en sag, der har været påkendt af landsskatteretten, medens sådanne bestemmelser hidtil kun har været optaget i forretningsordenen for landsskatteretten § 14.

Det må tillægges væsentlig betydning, at landsskatterettens afgørelser i videst muligt omfang bliver materielt rigtige, og at det bliver landsskatteretten selv, der tager stilling til, om nye oplysninger, som ikke tidligere har været fremdraget under sagen, kan føre til et væsentligt andet resultat, således at klageren eventuelt kan undgå at indbringe sagen for de almindelige domstole. Det forudsættes, at bestemmelsen administreres restriktivt, og det må således ikke kunne lægges klageren til last, at de nye oplysninger af betydning for sagen ikke tidligere har været fremme. Landsskatteretten vil under bestemmelsens anvendelse kunne lægge vægt på, om de nye oplysninger fremkommer inden for en rimelig tid efter sagens afgørelse.

Bestemmelsen i *stk. 2* giver retten mulighed for i særlige tilfælde at se bort fra de almindelige betingelser for genoptagelse. Bestemmelsen vil kunne tænkes anvendt, hvor landsskatteretten har afsagt en kendelse, der vedrører spørgsmål, som samtidig verserer for domstolene, og hvor domstolsafgørelsen tilsidesætter hidtidig landsskatteretspraksis. Det forudsættes, at bestemmelsen praktiseres restriktivt. Retsmidlet over for rettens afgørelser må fortsat være indbringelse for domstolene, og forfølger en klager ikke sin opfattelse gennem indbringelse for domstolene, skal der efter forslaget foreligge særlige omstændigheder, der taler afgørende for at tillade genoptagelse. En mere almindelig adgang ville desuden medføre uoverskuelige administrative vanskeligheder.